

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרה"צ שלום ארוש שליט"א | פרשת וישלח | מז כסלו ה'תשע"ו (28/11/15) | גליון 446

סוד הגאולה

הדעת גם בתוך הצרה עד שיוכל לשמח נפשו וכנ"ל שעל ידי זה דייקא יוצאין מהצרה והגלות".

מכאן מובן, שכאשר הצרות גורמות לרפיון וחולשה מהאמונה והשמחה, אזי רח"ל הסכנה גוברת כי מגבירים את השורש של כל הצרות. נמצא שכל החולשה והצער - רק מזיקים ומסוכנים לאדם עצמו ולכל עם ישראל.

וכן, עם כל הקושי והכאב, וודאי שהקדושים שהלכו לעולמם לא היו רוצים לראות אותנו שבורים ומדוכאים, אלא היו רוצים שמתוך הצער והכאב האלה נצא יותר מחזקים ויותר שמחים, וזה הניצחון האמיתי של עם ישראל בכל הדורות, וזה גם סוד גאולתנו.

לכן לכל אלה ששואלים 'מתי ייגמרו הצרות ומתי יבוא משיח', יש לנו בשורה טובה מאוד. דע, שהגאולה כבר כאן והמפתח לביטול כל הצרות נמצא בידיים של כל אחד, כי הגאולה היא רק העבודה האישית וקניית האמונה של כל אחד ואחד. וככל שהדעת הזו תתפשט בעם ישראל, שעוד יהודים יעבדו על מידת האמונה ויקנו את נקודת השמחה לשמוח בה' בכל המצבים - כך תתקדם הגאולה של כל עם ישראל, כמבואר בדברי ר' נתן שם, שזה כל עניינו של המשיח: "הצדיקים שהם בחינת משיח שעושים את המצוות בשמחה ומזכין את ישראל לזה". כל עניינו של המשיח הוא להביא את האדם להיות בשמחה ולקיים את המצוות בשמחה, לכן הצדיקים שהם בחינת רוחו של משיח מלמדים אותנו כבר בדור הזה את הדעת של המשיח, וכל אחד כפי שזוכה לקרב את עצמו אליהם - כך הוא זוכה למשיח הפרטי שלו ולקרב את המשיח הכללי של כל עם ישראל.

ועיקר השמחה היא על ידי ההודאה לה' בכל המצבים והאמונה שה' טוב ומטיב כמבואר בהלכה הנ"ל: "ועשוי שאין לנו קרבן תודה, צריכין להודות בפה בכל לבו, שזהו בחינת שמחה, כי עיקר השמחה היא ההודאה לה' יתברך שזהו עיקר תכלית השמחה של לעתיד שאז יעסקו רק בתודה והודאה לה' יתברך בשמחה עצומה". זאת אומרת שמי המשך בעמוד 3

רע בעולם. הכול טוב והכול לטובה ומצווה גדולה להיות בשמחה תמיד.

נכון, שאי אפשר להבין את זה בשכל, כי זו אמונה ולא הבנה. אם היינו מבינים את הבורא בשכלנו, זה אומר שהבורא ח"ו הוא קטן מאוד, אבל הבורא ברוך הוא נעלה ומרומם למעלה למעלה מהשגתנו, ולכן זה טוב ויפה ונכון מאוד שלא נבין את דרכיו והנהגתו, וכל הקשר שלנו בו הוא באמונה הבלתי מסויגת שלנו בו וביחסונו בו שהכול טוב.

עם ישראל עבר הרבה צרות בכלל ובפרט ולאחר כל הצרות האמונה רק התחזקה והתגברה. וגם עתה צריכים לראות לצאת מכל המצבים חזקים יותר באמונה ובשמחה אמיתית כי כל מה שקורה אתנו הוא לטובה.

ובאמת אם נעמיק נראה שהשורש של כל הצרות הוא דווקא חוסר האמונה כמבואר בליקוטי מוהר"ן. אם כן לנוכח הצרות, התשובה והתרופה החזקה ביותר היא דווקא חיזוק האמונה וחיזוק השמחה. כי האמונה והשמחה הן דבר אחד והן התיקון האמיתי לשורש של כל הצרות. וכך מובא בכמה מקומות בדברי רבנו ור' נתן (הל' הודאה ו):

"כל הצרות רח"ל הם בחינת גלות השכינה, ועיקר גלות השכינה הוא מה שהעצבות מתגבר על לב ישראל, משם כל התאוות בפרט תאוות המשגל ותאוות ממון שבאין רק מן עצבות ומשם כל הצרות! ולכן כשיוצאין מהצרה צריכין להודות בפה בכל לבו, שזהו בחינת שמחה, כי עיקר השמחה היא ההודאה לה' יתברך שזהו עיקר תכלית השמחה של לעתיד. כי זה עיקר התיקון של התודה והודאה שחיובין להודות כשיוצאין מהצרה: לתקן הקלקול שמשם באו הצרות שהוא העצבות כנ"ל **כדי שמעתה זוכה להינצל מכל הצרות על ידי תוקף השמחה...**"

ולכן כל התפילות וכל הבקשות בזמנים הקשים הן בעיקר על כך שזוכה להחזיק באמונה ולקבל את הדעת האמתית לא נאבד את האמונה ח"ו, כי כשתאיר לנו האמונה בתוך הצרות והבלבולים, ממילא יתבטלו כל הצרות, כמובא שם: "וכל הצעקות והזעקות שצריכין לצעוק בעת הצרות ח"ו הכול הוא **לזכות שיאיר עלי**

אחרי עצת הזקן החכם כי ממנו יראו הדורות וכן יעשו".

כי יעקב אבינו עמד חזק ותיקף באמונתו בכל המצבים הקשים ביותר שעברו עליו, ולכן היה תמיד שמח וזכה לעצה הנכונה בכל דבר וזכה שהשכינה הייתה אתו ולא יכלו לו, לא לבן ולא עשיו וגם לא המלאך שנאבק עמו. הרי לאחר ששמע יעקב מפני המלאכים על כונת עשיו, הוא עמד בתפילה, וכפי שביארנו כמה פעמים, כל קבלת התפילה היא רק לפי האמונה - אם היה נופל יעקב אבינו מהשמחה ח"ו, השכינה לא הייתה אתו ותפילתו לא הייתה מתקבלת.

אבל יעקב אבינו הוא הדוגמא שלנו לדעת שלנוכח כל הצרות ולנוכח סכנת החיים המרחפת על עם ישראל בכל הדורות - עצתנו היא רק אמונה וחיזוק השמחה מתוך האמונה הטהורה והשלימה שה' אתנו, וכך נזכה שה' ישמור עלינו ונזכה לעשות את הפעולות הנכונות. והעיקר: לא נאבד את הקשר עם ה' ואת הביטחון בה', וממילא נעמוד בגבורה ובשלווה נפש בכל הניסיונות.

תכלית הבריאה היא שעם ישראל והעולם כולו יגיעו לאמונה השלימה. כאשר תושלם האמונה בשלמות, בוודאי תתבטל הגלות וכל הצרות. לכן זו טעות גדולה לחשוב: 'מתי כבר ייגמרו הצרות... נגישים אליי אנשים שבורים מכל מה ששומעים ורואים, ושואלים: 'איך אפשר להיות בשמחה לנוכח כל הצרות האלה? הביטחון לנו גאולה, מה קורה כאן? אי אפשר כבר לסבול...'. גם אנשים שזוכים להתחזק בעבודת ה', מצטערים צער נורא על דם ישראל שנשפך ועל הביזיון של כבוד ה' שנמצא בהשפלה גדולה ועל המשפחות הפצועות והקרועות.

בוודאי כולנו כואבים וכולנו בוכים מכל השמועות הרעות שאנו שומעים על הדם היהודי שנשפך ברחובות, בכל זאת דווקא עכשיו צריכים להתחזק באמונה ביתר שאת וביתר עוז, דווקא עכשיו אסור לשכוח את האמונה הפשוטה שכל מה שה' עושה לטובה הוא עושה. אחרי הצער והכאב ואחרי הבכיה - "אנחנו ממנו ונתעודד", ונחזיק באמונה השלימה שה' יתברך צדיק וישר "צויר ולא עוולתה בו", אין עוד מלבדו והוא כולו טוב וממילא אין

הפרשיות הנפלאות של אבותינו הקדושים מלאות במוסר וחיזוק ואפשר לדבר עליהן בלי סוף. ככל שמתבוננים בענקי העולם האלה, רק מבינים יותר ויותר שאין לנו בדל של השגה בענקיותם. רבות נאמר על יעקב אבינו המכונה "השלם שבאבות", נתבונן בדמותו של יעקב מזווית נוספת.

יצא לי לפגוש כמה אנשים שהיה איום על החיים שלהם. מה אומר לכם, כמה שתתארו לעצמכם מה קורה עם אנשים אלה, לא תגיעו לאפס קצה מהחרדות שלהם. אין להם מנוחה לא ביום ולא בלילה, הם חיים בחד מתמיד שכמעט גורם להם לטירוף הדעת רח"ל, אין להם טיפת יישוב הדעת וברור ששמחת חיים מהם והלאה.

יעקב אבינו ע"ה חי תחת איום על החיים שלו שלושים וארבע שנים! בגיל ששים ושלוש, בעת קבלת הברכות, אמרה לו אמו: "הנה עשו אחיך מתנחם לך להרגך". יעקב לא נבהל ולא מאבד את השמחה ולא את יישוב דעתו. הוא הולך ללמוד בבית המדרש במשך ארבע עשרה שנה! וכי עשיו לא יודע שאחיו יעקב הוא יושב אוהלים? הרי הוא יכול בקלות להגיע אליו ולהרוג אותו - אבל יעקב לא מתבלבל ולא דואג שום דאגה. וכן בבית לבן יעקב עובד עפרים שנה. וכי עשיו לא יכול להגיע לבית לבן ולהרוג אותו שם? בכל זאת יעקב, בשלווה ובשמחה שלו, מקים בית ועושה חיל ומצליח בכל מעשיו. אם היה עצוב או דואג - השכינה הייתה עוזבת אותו והוא לא היה יכול להצליח.

מכאן אנו רואים את גודל האמונה האדירה של יעקב אבינו גם במצבים הקשים ביותר של מאבק על החיים ממש. ובפרשה שלנו זה מגיע לשיא חדש. כאן יעקב אבינו עומד לפני המפגש הממשי עם עשיו אחיו שבה כוונה ברורה להרוג אותו ואת כל משפחתו רח"ל. יעקב אבינו מתפקד בשיא יישוב הדעת ובשיא הצלילות, וההתנהגות שלו היא מופת ודוגמא לדורות, שבכל פעם שהיו חכמי ישראל נוגשים לדבר לפני השלטון, היו מעיינים בפרשה זו, כמובא במדרש ובדברי הרמב"ן: "כשהיה בא ברומא בחצר מלכי אדום על עסקי הציבור היה מסתכל בפרשה זו **ללכת**

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

<p>יום א' יז כסלו (29/11/15) ראשון לציון והסביבה ביי"כ ברבנית יצחק רחי גדולי ישראל 13 סגרת שקמה בשעה: 20:00</p>	<p>יום ב' יח כסלו (30/11/15) תל אביב והסביבה ביי"כ היכל הנס דרך הטייסים 39 בשעה: 20:00</p>	<p>ביום ד' בירושלים בחייל הישיבה בשעה 20:30 ביום ה' בחולון רחי' המנפילים פינת המנוצח ביה"כ ע"ש הללי צה"ל בשעה 21:30</p>
---	--	---

המשך דבר ראש הישיבה

שרצה גאולה, מוזמן לעבוד כבר עכשיו על השמחה וההודאה שהן התוצאה הישירה של האמונה הפשוטה - הגאולה שלו כבר כאן, בקלות.

המחשבה המשמיה יבוא כדי לפטור לנו את כל הבעיות ולהוציא אותנו מהצרות ולאפשר לנו "להמשיך בחיים" היא טעות מאין כמוה. כי המשיח בא לגאול את העולם, ולגאול את העולם הכוונה היא להביא את העולם לתכלית שלשמה נברא, והתכלית היא להאמין בה' בכל המצבים ולהלל אותו ולהודות לו, כמו שכתוב: "עם זו יצרת לי תהילתי יספרו", ומובא בחז"ל שלעתיד לבוא יאמרו גם על הצרות "הטוב והמטיב". לכן משיח ילמד את עם ישראל להגיד תודה, וכך יגאל אותם. גם אתה אתה מחכה למשיח? תלמד גם אתה להודות על הצרות ותלמד גם אתה שה' אחד ושמו אחד ושאין שום רע בעולם כלל, ותיגאל.

ולכן זו טעות גדולה באמונה לחשוב שבתאריך פלוני או אלמוני יבוא המשיח. צריכים להאמין ולצפות למשיח בכל יום ויום. ובאמת המשיח בא בפועל בכל יום ויום, כמו שאומרים בתפילה: **"ומביא גואל לבני בניהם"** לא אומרים "ביא גואל" בלשון עתיד אלא "מביא" בלשון הווה, כי באמת מביא את הגואל בכל יום ויום. וכל אחד מפי מה שזוכה להגשיח עליו את הדעת של האמונה ההודאה והשמחה ולעשות את העבודה האישית שלו ולהגדיל את האמונה - כך הוא נגאל בכל יום ויום וכך הוא מביא את הגואל לכל עם ישראל, וברצות הבורא יתגלה הגואל גם בפועל ממש.

ולכן עיקר הבכיה שובכים על צרות ישראל צריכה להיות על הצרה העיקרית שהיא חוסר האמונה ועל מה שעם ישראל רחוקים מהדעת הנפלאה של התודה והודאה, כי באמת רק זה מה שחסר לעם ישראל וזה עיקר הצרה והגלות כמבואר, ועל זה בוודאי ראוי לבכות ולהתפלל. ולא רק לבכות, אלא גם לקום ולעשות את 'בדרון בתפילה ובמלחמה' ולהפיץ את הדעת הזו כמה שיותר, כי הדעת הזו היא הגאולה והישועה בעצמה.

יש הרבה מאוד מה להאריך בנקודות אלה, ועוד חזון למועד להמשיך ולבאר את נקודות השמחה בכל המצבים ולנוכח כל הקשיים, ואי אפשר לבאר הכל במאמר אחד. לכן כל מי שהדברים מאיימים לבבו, צריך להעמיק בהם ולהוסיף עליהם, וללמוד באריכות את הספר "שערי בתודה" ואת המרגליות הנפלאות, שהלימוד והעיסוק בהם מביא את האדם לגאולה ומביא אור של משיח לעולם, והעיקר הוא לעבוד ולקנות את מידת האמונה השלימה שהיא התודה וההודאה, ובזכות זה נחזיק בשמחה גדולה ועצומה בכל המצבים ובכל הניסיונות, עד שנתקן בשלמות את השורש של כל הצרות והגלויות ונזכה לגאולה עולם במהרה בימינו אמן.

בברכת שבת שלום לכל עם ישראל.

עסק מסחרי עם לקח לחיים

להרוויח יותר מידי". פייבוש תולה בו עיניים שואלות ומתחננות, "אתה בטוח?! רק זה מה ששואר בכל היריד?" "לא". עונה המתווך "יש גם גבינות שאי אפשר לקחת למרחקים, כדי שמן שגם הם עלולים להישבר, יש גם קרשים לנגרות ועוד יש אלו סחורות שונים, אך אלו האחרונים יש בהם פחות רווח וגם הם אינם מתאימים עבורך." טעם מר עלה בפיו של פייבוש, דמעות נקוו בזויות עיניו, כל כך הרבה תקוות, כל כך הרבה מאמצים, ועכשיו זה מפת נפש מוחץ...

"הקשר ר' יהודי" עורר אותו האיש העומד מולו "עכשיו לא זמן למחשבות על מה שהיה, בפעם הזאת תלך על משהו קטן, הרי בכל זאת תצא עם רווחים כל שהם, ובפעם הבאה תתכונן כמו שצריך ותחסוך הרבה עגמת נפש..."

פייבוש עשה כעצת ידידו, אך מנסיעה זו הוא למד לקחים חשובים. פייבוש הבין כי בפעם הבאה עליו להתכונן היטב ולברר את כל הפרטים לפני שהוא יוצא לדרך, כי 'מידע והדרכה' נכונים בעוד מועד יכולים להכפיל את הרווחים בכפל כפליים ולהיפך. לדוגמא: אם הוא היה יודע שעליו להגיע ליריד עם בגדים מכובדים, עם הדרכה נכונה והכוונה, היו מסתכלים עליו אחרת. בנוסף, אם הוא היה יודע שכדאי להשקיע בעגלה גדולה וטובה שתוכל לקלוט את הסחורות הוא היה יכול להרוויח הרבה יותר, וכן הלאה...

פייבוש סיכם לעצמו שני כללים שכל אחד מאיתנו יכול לקחת ממנו מסר. האחד: "אפשר להרוויח מעט, ואפשר להרוויח כפל כפליים." והשני: "לפעמים פרט קטן הוא מעכב גדול".

והמסר לכולנו...

קשעושה אדם אינהו דכר קאמונה ונכשל באינה מקשול, יקבש שהקדוש-קרוד-הא יצילו, והקדוש-קרוד-הא והמין לו את הפקשול כדי ישעשה דרה קבושה לבניו בזאת הפקשול. שיצילו ממנו. [בכחוש ב א']

סיפור לשולחן שבת

ענק, הוא מרגיש פתאום שהקרע נשמטת לו מתחת לרגליו, הוא ממשש שוב ושוב בצרור הכסף הטמון אצלו, אינו יודע מה לעשות עם זה. פייבוש מסתובב הלך ושוב, מתהלך אנה ואנה. לאן יפנה? עם מי ידבר? מה הוא יגיד? הוא מנסה לפנות לאיזה סוחר, אך הלה רק נתן מבט על מראהו העלוב, עלבגדיו הקרועים והבלויים ואפילו לא רצה לשמוע מה בפיו: "אין לי פנאי עתה אני ממהר!"

עובר יום ועוד יום, מספר הימים הקצוב ליריד הולך ואוזל, פה ושם רואה פייבוש סוחרים טוענים סחורה חדשה על עגלותיהם וכבר פונים לצאת לדרך, פייבוש עדיין לא עשה כלום, לבו יוצא מצער הוא מסתובב בנות לסוחרים מחכה שמישהו יתייחס אליו, אך כולם טרודים עד למעלה ראש. "ריבונו של עולם, מה יהיה הסוף?" הוא מתפלל ומבקש עזרה. לפתע, מישהו שנראה משועמם קצת ניגש אליו ושואל: אדוני, אתה מוטרד כל כך? פייבוש נהרגש עונה: "אני נמצא כאן כבר כמעט שבוע שלם כדי לקנות סחורה" - הוא אומר - "היריד כבר עומד להסתיים ועדיין לא מצאתי מאומה". "שמע נא ידידי" - נענה האיש ואומר - "אני עוסק בתיווך, אוכל לנסות לעזור לך, רק תגיד לי מהו הסכום אשר ברשותך כדי שאוכל להתאים לך משהו".

פייבוש נקב בסכום אשר ברשותו ועיניו של העומד מולו נפערו בתימהון - "סכום כל כך גדול לאדם שנראה עני ועלוב כל כך", הרהר המתווך. "ועם זאת עגלה קטנה הגעת?!" האיש ביקש ממנו להמתין לו, הוא בכל אופן ינסה למצוא לו איזה סחורה טובה...

ישיבה חדשה
בשעה טובה ומוצלחת פתחנו ישיבה חדשה לחוזרים בתשובה באווירה חמה וביתית עם טובי הרבנים והמדריכים לבעל תשובה בתחילת דרכו בהדרכתו הצמודה של מו"ד ראש הישיבה לפרטים: הרב ליאור 052-7157836

"לייפציג" - - - מילת הקסם של סוחרים ואנשי עסקים דאז. זו העיר שמשכה אליה את טובי הסוחרים בזכות היריד המפורסם שהתקיים בה. בימים בהם פעל היריד הגדול בלייפציג היו נוהרים לשם סוחרים ובעלי מלאכה רבים לסחור, לקנות, למכור ואף להחליף סחורות. השנה הזו, לראשונה בחייו עשה את דרכו אל היריד הגדול פייבוש. פייבוש היה יהודי עני ומרוד שכל ימיו ידע רק לחם צר ומים לחץ, כעת היה הוא בדרכו להפוך לסוחר חשוב ומצליח. הידיעה הזו על המסחר שהוא עומד לסחור הזרימה בו נחות מחודשים בכל פעם שהוא נזכר בה, יותר הפכה את טלטלות הדרך לקלה יותר ונינוחה. ככל שהוא מתקרב ליעדו הולכת התרגשותו וגוברת. אה! כמה זמן הוא ממתין ומחכה בקוצר רוח ובכיליון עיניים אל הרגעים היפים הללו.

פייבוש העני, שהיה צריך תמיד לעצום את עיניו שלא לראות את מבטם העלוב של ילדיו הלבושים קרעים והרעבים לפת לחם, פייבוש, שלא היה מסוגל להתמודד מול עיניהם השחורות הגדולות הקרועות לרווחה, זהו! יותר הוא לא יצטרך להיתקל במבט מביש זה. הוא נוסע עכשיו ליריד הגדול, אל פסגת כלומותיו. ירושה קטנה נפלה לידי, איתה הוא כבר יכול להושיט יד לאיזה מסחר כלשהוא, הוא יבחר בסחורה טובה, כזו שיש בה כדי להניב רווחים נאים, ומכאן יפתחו לו בעזרת ה', שערים חדשים. פייבוש העני והבוזי היפוך לסוחר עשיר ומכובד.

מכיוון שרצה בכל מאודו לשמור את שכפו למסחר, העדיף פייבוש לחסות ככל שאפשר. לפיכך הכין באמתחתו שקית זהה ובגד מרופף להחלפה, מעט לחם ומים. סכום זעום השקיע ברכישת עגלה ישנה עם זוג סוסים פשוטים איתם ייסע ליריד, עוד כמה מטבעות הוא השאיר בבית עבור האשה והילדים הרעבים וזהו, את כל שאר הכסף הוא צרר היטב באמתחתו ויצא לדרך הקשה.

עגלתו הקטנה של פייבוש נכנסת לעיר היריד, הוא מתבלבל לגמרי מהרעש וההמולה המקדמים את פניו. בדמיונו חשב שמישהו יושב ומחכה לו. אך הוא רואה שאיש אינו מביט לעברו והוא כמעט הולך לאיבוד בתוך השאון הסואן שמסביבו. פתאום הוא חש כל כך קטן במקום גדול כל כך, סוחרים עשירים מגיעים לכאן עם עשרות עגלות עמוסי סחורה, הם מרחרחים אחר עסקאות חליפין בממדי

להכניס את האור
בס"ד בר"ה ניתן לארגן חוג בית ע"י בחירי תלמידי מו"ד הרב שליט"א להכניס ולהאיר את הדעת הנפלאה בכל מקום ללא תשלום.
חוגי בית המתקיימים ברחבי הארץ יום א' וד' מושב שדה עוזיהו (באזור אשדוד) יום ג' אזור הקריית יום ד' ראשון לציון יום ה' באר שבע
לפרטים ותיאום: הרב מרדכי 0527148571

יש עם מי לדבר

מאת הרב יצחק אבוחצירא. יועץ חינוכי ומחנך בת"ת "שלום בניין"

ועלי לסירוגין וממש חיכה למטר הביזיונות והתולנות שהייתי גרילה להטיח בו כשהיה חוזר בערב מהעבודה ובמיוחד היום לפי מה שהוא רואה את הבית. אבל היום זה לא קרה.

"היום אתה לא תשמע את הצעקות שלי, התחלתי לטפל בעצמי" אמרתי לו... "על מה את מדברת? את בטוחה שהכל בסדר איתך?!" בעלי חשב שהשתגעתי ולפני שיזמין לי "פסיכיאטר" - הסברתי לו מה קרה ואת התגלית החדשה שגיליתי: "מצאתי שיש עם מי לחלוק את כל הבטיות. אני צריכה לבקש ממך סליחה, אתה באמת לא אשם בכל מה שקורה לי!"

סיפרתי לו על ה"דרך החדשה" שקבלתי על עצמי. "מידי יום אני אשב כאן בערב ואספר לה' את כל מה שעבר עלי ואבקש ממנו שיעזור לי. אני מרגישה שזה פורק ממני "משא כבד", באמת אני לא יכולה להתמודד לבד עם כל הבעיות - "אלה ה' כן יוכלו!" למה לי לסחוב את החיים על הכתפיים שלי, אני בסך הכל אדם אחד. הרי יש מי שמסדר דואג ועושה בשבילי כל העולם, למה לי להיות "הגיבורה" של העולם ולנסות להסתדר לבד ולעשות הכל בעצמי."

רק הספר והבקש

החלטנו ביחד להיות "תלמידים של הרב ארוש" בעלי נסע לירושלים להתייעץ עם הרב ארוש. הרב הסביר לנו על הדרך החדשה/ישנה של רבי נחמן מברסלב, קוראים לה "התבודדות". "דבר עם ה'" כמו שזה חדר טוב" הדריך רבי נחמן את ר' נתן תלמידו. קשה לך, קואב לך, יש מי שמוכן לשמוע והכי חשוב גם לעזור לך. "תספר לי כל מה שעובר עליך, רק אני שבראתי אותך, יכול להבין אותך" אומר לנו ה', "רקש ממני כי רק בידי היכולת לעזור לך, רק תבקש!"

לייעוץ טלפוני ללא תשלום או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' משה 8-10 בערב 0548-434-435 נייד: 073-727-0000 מייל: a0548434435@gmail.com

בדיחות הדעת

קשיש חולה שוכב בבית החולים מחובר לצינורות, ומשפחתו מזמינה את דופא הקהילה לבוא וליעוץ מה ניתן לעשות. זמן קצר לאחר בוא הרופא, מסמן הקשיש תנועות בידי, ומשפחתו ממהרת להביא לו עט ונייד שירשום מה הוא רוצה לומר. בשארית מחותיו מצליח הקשיש לכתוב משהו - ואז נופח את נשמתו. הרופא נמהר לקחת את הנייר, מקפל אותו ושם בכיסו בעוד המשפחה בוכה. למחרת, בהלוויה, שולף הרופא את הפתק ואומר לאבלים: "אמש, שניות לפני מותו, כתב יקירכם את צוואתו האחרונה, וברשותכם אפתח אותה כעת ואקריא בפניכם". הרופא פותח את הנייד המקומט ומקריא בקול: "סליחה, אתה דורך לי על צינור החמצן!!!!!"

זמנים וישלח תשע"ו

י-ם	ת"א	ח'פה	בא"ש
16:00	16:16	16:07	16:19
17:14	17:15	17:13	17:16
17:5	17:48	17:48	17:52

הפטרה: חזון עובדיה (עובדיה)
י"ל ע"י מוסדות "חוס של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669. טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

ומתשת, עד ש...
עד ששמעתי את הכדורגל פוגע בוויטרינה ואת הספרייה נופלת והזכוכיות מתנפצות.
ברגע אחד, שקט דממה שרר בסלון, רצתי לראות מן קרה... וחשבו עיניי. ראיתי את כל הסלון מסתובב לי מול העיניים. הרגשתי שאני מתמוטטת, לא יכולתי לעמוד כבר בלחץ, נכנסתי לחדר השניה ונעלתי אחרי את הדלת.

נקודה של אוד

שקף של דמעות פרצו להם לבד, הגרון נחנק ויוביבי בכיות נשמעו בכל הבית. לפתע נפרץ הסכר והרגשתי שמתען כבד יוצא מליבי: "אבא שבשמים תעזור לי! אתה רואה את המצב שלי איך שאני מנסה להתמודד ולא מצליחה, אלו הילדים שלך, אני רוצה לגדל אותם בנחת ושיהיו יהודים כשרים, שום דבר שאני עושה לא הולך לי, כל היום עצבים, מריבות וצעקות. תן לי את הכוח להתמודד עם החיים..."

סיפרתי לה' בשקף את כל החיים שלי מאז שהייתי קטנה ובמיוחד את כל המשקעים והלחצים שההורים שלי העבירו לי בירושה, כשהם התגרשו כשהייתי בגיל 10.

לפתע צפו ועלו לי כל הדיבורים הפשוטים מהדיסק של הרב שלום ארוש שליט"א ששמעתי פעם, ומבלי להרגיש השתמשתי במילים שלו, כך דברתי וטענתי לה' טענות במשך שעה שלמה.

לא חשבתי בכלל מה קורה בבית, פשוט הייתי מנותקת. לאחר שעה של דיבורים וכוונות, הרגשתי שכל המועקות יצאו מליבי, הרגשתי שנהייתי צעירה בכמה שנים. ה' כאילו לקח ממני את כל הצרות והייסורים ונסך בי תקווה שהוא איתי ואני יכולה להתמודד.

יצאתי מהחדר, הכנתי לילדים שעדיין היו די בהלם ארוחת ערב וזיזיה, קילחתי אותם ותוך כדי סיפור הם נרדמו על הספות בסלון. נברתי במגירות של הילדים עד שמצאתי את אותו הדיסק של הרב שלום ארוש שליט"א ששמעתי פעם. שמעתי את הדיסק עד הסוף והבנתי עד כמה הייתי לא השנים בתוכן אמונה. קיבלתי על עצמי לדבר עם ה' כל יום ולהתחזק באמונה, שמחה והשגחה פרטית.

דרך חדשה

כשחזר בעלי בערב ופתח את הדלת הוא מצא אותי יושבת בסלון בנחת, הילדים רדומים על הספות, הוויטרינה והספרייה על הרצפה, הכול מסביב עדיין בלגן, דיבורי הרב שלום ארוש שליט"א נשמעים ברקע, אבל אני- רגועה ונינוחה.
הוא נעמד בכניסה, הסתכל על הרצפה

וסליחה שאני נשמעת כאילו מאשימה אותו, כבר נשברתי. חמשה ילדים היו ממש מעל לכוחותיי.
אתם יודעים, תמיד ידעתי לקום אחרי כל נפילה, לנסות לדלג על המכשולים, להתחזק ולהתחשל יותר כאשר קשה. אך כל הנפילות שלי תמיד היו אישיות, הלב שלי ידע להבין ולסלוח.

כאשר גדלו הילדים וראיתי שהקשיים מתגברים, הניסיונות שלי עם עצמי ממשכים תוך כדי שאני ממש שוחבת אתי ששה נפשות על גבי, כבר התחלתי לשקוע בייאוש ודיכאון. בזמנים שהייתי לבד עם עצמי וחשבתי על מה שעובר עלי, ראיתי שהטעויות והנפילות גוברות ואיתם אני גוררת את כל המשפחה, הרגשתי רגשי אשמה גדולים. כבר לא יכולתי לקחת על עצמי ביחד עם טעויותי ונפילותי את כל משפחתי.

נהייתי מאוד רגשית ומתוחה ומידי פעם הייתי מתפרצת על בעלי ועל הילדים בלי שום סיבה. חשתי אחריות כבדה והאחריות הזו רדפה אותי.

לעויות שעשיתי, נהייה פתאום מחיר כפול ומכופל כפי מספר הנפשות שיש לי בבית. קשיי הפרנסה ובעיות השלום בית שהתעוררו מידי פעם, נוספו על הגב שהיה חלש גם ככה. היו ימים שבשעות מבחן, פשוט הייתי מוטטת בהסתכלות לאחור חייתי בסחרחורה וממשי בניסים לא אשפזו אותי בכפיה.

הגיע היום

עד שהגיע "היום" ב-"ה" הידיעה... בני בן השלוש היה קודח מחום, כמה לילות כמעט ולא ישנתי. איך שהוא שלחתי את הילדים לבית הספר. הרדמתי את התינוק ונגשתי לטפל בהר הכביסה שחיכה לי כבר שלשה ימים, אך מוכנות הכביסה משום-מה לא נדלקה לי.

ניסיתי לשחק עם הכפתורים, בדקתי את השקע, אך כלום. התקשרתי לבעלי והוא הזמין סטנאי למחר בבוקר, בינתיים התחלתי לכבס ביד את הדברים הדחופים, תוך כדי שאני ממש נרדמת בעמידה. לא שמתי לב איך עובר הזמן ופתאום הגיע הצהריים והילדים חזרו מבית הספר. האוכל כמונב עדיין לא היה מוכן והבית היה חף כמו אחרי מלחמה.

אחרי שעה שהילדים היו לבד ורעבים ואני עדיין בכביסות, הם איבדו את הצפון והתחילו לריב. הייתי עייפה מכדי להתערב והצעקות שלהם הגיעו עד לב השמים.
אפילו רעש משחק הכדורגל שהחליטו הבנים לשחק בסלון לא הפריע לי, הייתי עייפה

חנוכה באומן נסיעת הישועות עם הרבנית ארוש

סוף שבוע של עונג והתעלות רוחנית עם הרב שלום ארוש שליט"א במלון בי סייט (מריקס לוסטל) אילת שבת פרשת יתרו י"ח - כ' שבט 28-30/01/2016

נשיאת המלחמה הרב מויכאל לסרוב בשיתוף מייזל הרבנית מרים ארוש

מספר ומיקומם מכלל חידושי הרבנים

לפרטים: 02-5812210
וארגומים: 052-8952029

הערה: למטרת מצוות לימוד תורה כגון בשבת זו שכל מולה התעלות רוחנית מותר לצאת לאילת ומשובא בשו"ע י"ד סימן שעב, אך למטרת נופש וכדו הל איסור הלכתי לצאת לאילת משום שהעיר אילת נחשבת כחול.

02-5308000

כל אחד מאיתנו עבר כברת דרך ארוכה עד שהגענו להיות הורים.

בדרך עברנו ממשולים רבים, חלקם עברנו בהצלחה ובחלקם כנשלונו.

שנות הילדות עברו איך שהוא בסדר, מה גם שאחרי כ"ב הרבה שנים, קצת קשה לזכור מה בדיוק היה. תקופת גיל ההתבגרות, הייתה רציפה ניסיונות, נפילות ומכשולים, אבל קצב הגדילה המהיר הבליע את הנפילות והנישולונות.

בתקופת "השידוכים" די נתקענו, זו הייתה תקופה ארוכה ומלאה סיבוכים. הודשים רבים היו מלאים לבטים, ספקיות, ניסיונות אין ספור, פגישות וביטולים, נסיעות וביקורים, ציפיות ואכזבות. המסע היה מאוד מפרך, אך גם אל היוזג המיוהל בסוף ב"ה הגענו.

הציפיה לילד

תקופת החתונה עברה "באורות" היינו עסוקים בעצמנו "מעל לראש", יציאות, קניות, טיולים, שידורים, אולם, צלם, בגדים... הרגשנו ממש בעניים כאשר כל העולם סובב סביבנו ולפתע לאחר החתונה, נחתנו לפרק חדש בחיים.

"הירח דבש" כמו כל הדברים הטובים, עבר די מהר. אפילו הצ'קים מהחתונה נגמרו. ולאט לאט, ללא הודעה מוקדמת, התחילה השמחה שהיננו שרויים בה לדעוך ולשקוע.

זה לא שלא היינו מאושרים או לא היה לנו כיף ביחד, אלא משום מה "הציפיה לילד" דחקה מעט את האושר והשמחה.

ככל שעברו החודשים, הרגשה מוזרה הכבידה על הלב: "מתי זה יגיע?"... "נו כבר יש משהו?" כולם היו שואלים.

התחילו להיות צביעות בלב, כאב, היה אפשר להשחיש סכינים עם המחט שהתלווה אלינו מידי חודש, דמעות, תפילות בקברי צדיקים, קנאה מילדי השכנים, מחשבות נכנסות לראש, פחדים מתגנבים ללב אולי אנחנו... אולי לעולם לא נולד...

הדווים שואלים, הסבתות מסתכלות, לכולם יש מה להציע ולעזור. ההורים מתחילים במסעות ניחומים, להרגיע בעיקר את עצמם: "עוד לא עברו שנתיים אין כל כך מה לדאוג" אבל האמת היא שאנחנו כבר מזמן שוחים עמוק בתוך ים הדאגות.

מזל טוב

בחסדי ה' לאחר שנתיים של ציפיות, נולד לנו תינוק ראשון. האושר היה כמעט אין סופי הגינו ב"ה תקופות של שמחה, ממש רקדנו מסיבוב, חרדנו לכל מוצא פיו, לא נתנו לו לציץ לרגע. לא היה אכפת לי לקום כל לילה אפילו ששנים פעם, ממש שמחתי לשמוע את קולות הבכי. אך גם ההתלהבות מהילד הראשון, החלה לדעוך תוך כדי לידת הילד השני והשלישי, כשהגיע הילד הרביעי כבר הייתי מותשת ועייפה מגידול הילדים.

הם סחטו ממני מידי יום את טיפת הכוח האחרונה. לא רק בימים, היו גם לילות ארוכים ללא שינה. ככל שגדלו הילדים גדלו גם הקשיים.

כל יום נהיה מרתון חדש: להעיר את הילדים, לריב איתם על הבגדים, להלביש אותם, לזרז אותם להסעות, לארגן את הבית, הרים של כביסות וגיהוצים, הכנת ארוחות, ניקיונות, קופת חולים, בתי ספר, שיעורי בית, התפקוד היומי בבית פשוט שחק אותי. נהייתי עייפה מכדי לחיות.

כל היום הייתי מתרוצצת סביב הבית והילדים ולא שאר לי זמן לעצמי. לא הייתי מספיקה לשלוח אותם בבוקר ופתאום הגיע שוב הצהריים והם היו חוזרים. אחד המשפטים שהייתי אמורת להם כל חצי שעה הוא: "תעזבו אותי בשקט, לאאמא אין כח עכשיו" נשמע לכם מוכר...?!

נקודת השבירה

אם עד היום חשבתי (בטעות) שאני עדיין מסתדרת בכוחות עצמי, כשנולד הילד החמישי,